

log uden Tal, saa er det nu bleven en lidt slydligere Lovkatalog med Tal; men det er ikke en Paragraf i en Finantslov, den er aabenbart en skabelig Paragraf i en Finantslov. Hvad det ærede Medlem, som nu sidder her ligeoverfor, sagde om den geistlige Lønningsslov, var efter min Mening den skarpeste Kritik, han kunde udtale om denne Paragraf, idet denne Paragraf kommer til at gaae ud som Lov herfra, indeholdende Bestemmelser om Pengendgifter til en Lov i en Skikkelse, som jeg har det Haab, at det store Antal her i Thinget albrig vil give Penge til; men vi give her fra os en Formodning om, at vi, hvis Loven kommer til at see saaledes ud og kræver disse Penge, da ville gaae ind derpaa, eftersom vi her foreløbig ere gaaede ind derpaa. Man kan forsøge gennem alle den Slags Paragrafer, hvad man vil, saa faaer man ikke Noget ud af det, som ligner en Finantslov; man faaer ikke Noget ud, som ligner en Finantslovs Behandling med de dertil hørende Tillæg, forinden man griber til den Udvei, at naar en Lov forøvrigt har faaet Thingets Villigelse, saa betragtes den ikke som vedtaget, spænd den har faaet den finantsielle Sanktion; den leveres herind, gaaer i Finantsudvalget, faaer der en bestemt Paategning, en bestemt Tilslutning til Finantsloven gennem en bestemt Konto; saa veed man, hvad den skal koste, idetmindste for det kommende Aar, og saaledes gaaer den ud i Verden, bundet fast til Finantsloven. Det er den Vej, man dog tilsidst kommer til at betrede; alt det Andet vil kun komme til at staae som hæslige Mærker paa en Tamlen med Finantsager. Jeg skal som sagt villig erkjende den Bestræbelses Værd fra den ærede Ministers Side dog at komme til at see Tal, at komme til at see Noget, som kan ligne Noget af en Finantslov; men jeg er endnu i højeste Grad i Tvivl, om jeg bør stemme for en Finantslov, der seer saaledes ud; jeg vilde føle en Slags Stam, hvis man skulde skrive paa min Sigsteen, at jeg havde stemt for en saadan Paragraf, og derfor jeg gjør det, er det for at vise mig velvillig ligeoverfor de Medlemmer, der ville stemme for den.

Jacobsen: Det er en Ytring af den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den

Balgkreds, der har bragt mig til at forlange Ordet. Det er, saavidt jeg veed, første Gang, at en Minister fremtræder med en Begjæring om en Estergivelse af et Krav, som Statskassen har paa ham eller hans Formand for Over- skrivelse af hans Bemyndigelse med Hensyn til Anvendelse af de ved Finantsloven givne Bevillinger, og jeg troer derfor ikke, at det vil være rigtigt at lade de Ytringer, der undslap den ærede Rigsdagsmand, henstaae, uden at der fremkommer ialtfald en anden Ytring, jeg vil just ikke kalde det en Berigtigelse. Naar den ærede Rigsdagsmand har sagt, at vi skulde votere disse 700 Rd. som en „Gave“ til den ærede Minister i Erkjendelse af hans øvrige Fortjenester, da troer jeg ikke, at dette bør være Motivet; jeg troer, vi skulde votere dem som en Estergivelse af det Krav, vi have paa Ministeren, fordi vi erkjende, at det ikke er forsættligt, at han er kommen til at paadrage sig dette Ansvar, fordi vi erkjende, at de Omstændigheder, hvorved han er kommen til at bære det, indeholder tilstrækkelig Grund til at eftergive vort Krav. Derfor skulde vi votere disse 700 Rd., men ikke af Hensyn til, om det er en Minister, vi elske eller ikke, eller om han har Fortjenester, store eller smaa.

J. N. Hansen: Det var med Hensyn til den næstsidste ærede Talers Ytringer angaaende § 14, at jeg udbad mig Ordet. Jeg kan være fuldkommen enig med ham i, at i og for sig er denne Paragraf ikke meget heldig; men vi maae huske paa, at den er en Overeenskomstparagraf og den heldigste, vi kunde opnaae under de daværende Omstændigheder. Rigsdagens tvende Afdelinger have ikke kunnet enes om en anden Afgjørelse; den ene Deel af Rigsdagens Mening har her maattet lempe sig efter den anden Deels Mening, og jeg mener derfor, at da denne Paragraf er en Frugt af lange og temmelig alvorlige Uenigheder angaaende dette Spørgsmaal, og da den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Balgkreds (Tscherning) selv var med at slutte det Forlig, hvorved man enedes om fremtidig at tage Sagen paa denne Maade, saa finder jeg, at saalænge man ikke med Visshed veed, at den anden Deel af Rigsdagen hylder samme